

Perquè era ell, perquè era jo

I en realitat no controlem ni la cara que fem quan mirem les cares dels altres

Foto: Rusty Clark

Soc en un racó pintoresc de la plaça que llueix el nom dels Senglars, al bonic poble de Pollença. És molt prompte i vaig vestida com si aspirés a trobar el xaval de la meva vida aquesta nit a Magaluf, bàsicament perquè soc un desastre fent-me la maleta. Aquest cop m'he deixat totes les calces menys les que duia posades, el raspall de dents i totes les samarretes menys la que he usat per dormir (perquè també m'he deixat el pijama) i una altra que m'havia comprat sense emprovar-me i que encara no havia estrenat i que em va bastant per sobre del melic, a mi, que tinc quaranta-cinc anys mentals. Podríem dir que estic passant vergonya, però no gaire perquè ja he dit que és molt d'hora i en tota la plaça només hi ha dos oncles, una família d'alemanys esculturals que s'entrenen imagino que per a alguna cosa molt totxa, i un cunyat que assegura a crits per telèfon que se termina el cafelito y va ahora mismo pallá, jefe, però jo puc donar fe que fa estona que se l'ha acabat i s'està entretenant amb un escuradents i les dues cames ben obertes.

És igual. El cas és que fa unes setmanes la meva amiga Natàlia em va regalar un llibre que anava per a un amor seu que no va acabar de quallar i va decidir que me'l quedés jo, ¿que almenys sé que tu i jo no ens barallarem?. Fa setmanes que el vaig acabar, es diu *Biografia del silenci* (<https://www.angleeditorial.com/biografia-del-silenci-426>) , de Pablo d'Ors (Angle Editorial) i és un llibre que em va agradar a mitges, només si n'ignorava la part mística del discurs. Això sí, des

que el vaig llegir, de tant en tant em repeteixo que quan menjo, menjo, quan corro, corro, com per intentar aturar l'engranatge del cervell, i he de reconèixer que aquest missatge que dona de no esperar gaire res em reconforta. Deixar-se viure i a veure què passa. Tantes coses com volem controlar i en realitat no controlem ni la cara que fem quan mirem les cares dels altres.

Em va anar bé haver-me llegit aquest llibre, ahir que vaig anar a una platja preciosa i estava núvol. Que també és mala sort anar tres dies d'estiu a Mallorca i que un faci malhora. Vaig pensar que un dia de núvol a la platja era una metàfora bastant exacta de l'enyor. És estiu i tu no hi ets.

L'altre dia la filòsofa Maria Elizalde em parlava (<http://www.catorze.cat/noticia/10648/vida/anar/construint/partir/passio>) de l'amor en gran, de l'amistat, no de la possessió, sinó de l'amoramistat, i m'ensenyava que Montaigne, del seu amic que es va morir va escriure que n'estava tan i tan trist ?perquè era ell, perquè era jo?, i ella no ho sap, però jo en aquell moment ho vaig entendre tot. Un amic et defineix, t'emmiralla, t'equilibra, et diverteix i et fa únic, igual que tu a ell. I només li vols felicitat, salut i alegria. Potser el problema apareix quan també apareixen les ganes de fer-li petons, a aquest amic, i s'ha de tenir el cap molt fred per no caure en la possessió i el drama, llavors. Eu, dic jo. Ho deia Andy Warhol: no hi ha res més excitant que no fer l'amor amb algú que ens agradi.

Un altre dels meus grans amorsamistats dels últims temps em regalava, m'assegura, el seu millor consell, ara que comencen les vacances dels adults: protegeix-te. I a mi se'm va ocórrer tard la pregunta com et protegeixes del que et neix endins.

I avui que ja no hi ha núvols aquí em teniu, repetint-me quan soc a la platja, soc a la platja, parlant amb no ningú, esperant no res, protegint-me només del sol.